Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 11 Ἰουνίου 1884.

Κύριε Ἰατρὲ Κάλλιστε!

Εὐ Πολυτίμητον

Ἐκ μέρους τοῦ Κ[υρίου] Ἀριστείδου Βουρλίδου ἔμαθον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἠσθένησε καὶ ὅτι ὁ φίλος φαίνεται ἤδη ὑγιὴς ἀπὸ προηγουμένης ἀσθενείας, ὅμως ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἔχει τὰ κάλλη [illegible] ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας. Ἐν τῷ τόσῳ πρὶν ἢ μάθω ὅτι ἠσθένησε φίλον ἔγραψα πρὸς τὸν [illegible] Λαμπρόπουλον [illegible] καὶ παρακαλῶ ὅπως αὐτὸς θερμῶς καὶ [illegible] ὅτι δὲν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀνθρώπου [illegible] [illegible] αὐτὸν [illegible]. Ἐλπίζω ὅτι θέλει καὶ ὑπάρχει καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν Ἅγιον [illegible] καὶ τὸν παρακαλῶ [illegible] μου καὶ φροντίσῃ καὶ διὰ μὲ ἐκεῖνο [illegible].

Ὑποβάλλω [illegible] τῷ φίλῳ καὶ αὐτὸς καὶ [illegible] τοῦ [illegible] μου ὅτι [illegible] ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ καὶ [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] καὶ φιλοπατριωτικῶς [illegible] [illegible]

Πρόθυμος φίλος
Δ. [illegible]

Εἰς παρουσίαν μου τὸν
[illegible] [illegible]